

ningsforanstaltninger. Genèveforhandlingerne varede i næsten fire år, og gennem detaljerede og besværlige forhandlinger nåede de tre vigtigste magter så langt henimod enighed, at det er vanskeligt at forstå, at det ikke lykkedes at nå til fuldstændig enighed om forbud mod forsøg. Vi har i de seneste uger med dyb bekymring og beklagelse været vidne til, at Sovjetunionen har genoptaget kernevåbenforsøg i atmosfæren, som har ført til, at USA har optaget underjordiske forsøg. Det umiddelbare resultat af de genoptagne forsøg i atmosfæren har været en stærk forøgelse af radioaktivt nedfald over store dele af verden. Vi ved endnu ikke tilstrækkeligt til at kunne bedømme den fare, som forøgelsen af radioaktivt nedfald betyder for menneskeheden.

Vi står over for en ukendt fare, der truer menneskeligt liv og velfærd, og yderligere kernevåbenforsøg i atmosfæren vil uomgængeligt forøge denne fare.

På linje med de nordiske udenrigsministres appel under deres møde i København i begyndelsen af september retter min regering en indtrængende opfordring til alle magter i øst og vest, som besidder kernevåben, om snarligt at nå til en overenskomst om at standse kernevåbenforsøg. Jeg føler mig overbevist om, at denne forsamling ser det som en af sine mest påtrængende opgaver at arbejde for at opnå dette mål.

Min regering hilser med tilfredshed, at spørgsmålet om Kinas repræsentation i år er blevet optaget på vor dagsorden.

På de nordiske udenrigsministres møde fremhævedes enstemmigt det ønskelige i, at man når til en løsning af spørgsmålet om Den kinesiske Folkerepubliks repræsentation i De Forenede Nationer. Jeg tror, at Peking-regeringens optagelse vil åbne nye muligheder for kontakt og forhandling. Ingen af-rustningsorden vil være effektiv eller på lang sigt af politisk betydning, medmindre Den kinesiske Folkerepubliks regering bliver inddraget i FN's arbejde og ligesom alle vi andre forpligtet af pagtens principper.

Jeg vender mig imod de økonomiske problemer, i særdeleshed spørgsmålet om bistand til udviklingslandene.

Hr. præsident, i adskillige år har den danske befolkning og regering viet spørgsmålet om ydelse af bistand til de mindre udviklede lande gennem FN den største

interesse. Fra et stadig større antal danske institutioner og privatpersoner såvel som fra politiske partier i og uden for regeringen rettes der opfordringer til regeringen om yderligere at forøge vore bidrag. Danmark har fra første færd deltaget i det konstruktive arbejde inden for de bestående institutioner, som yder kapitalbistand f. eks. Verdensbanken og den internationale udviklingsfond.

Vi var sidste år medforslagsstiller til en resolution, hvori der opfordres til en forøgelse af bidragene til det udvidede tekniske bistandsprogram og FN's specialfond til i alt 150 mill. dollars. Den normale danske andel i dette beløb ville andrage lidt under 1 mill. dollars. Jeg håber, at min regering under den forestående bidragskonference vil være i stand til at give tilsagn om tre gange dette beløb.

Jeg er overbevist om, at udviklingslandene erkender, at de kun kan opnå økonomisk og politisk uafhængighed som et resultat af deres egne anstrengelser. Kun en effektiv national planlægning baseret på fuldt kendskab til alle relevante faktorer kan etablere den gunstigst mulige balance mellem på den ene side en voksende befolkning og på den anden side en tilsvarende eller om muligt stærkere voksende økonomisk ydeevne. Hvis denne balance ikke opnås, vil alle vore bestræbelser have været forgæves, fordi vi da ikke opnår den forbedring af levevilkårene, som vi i fællesskab har søgt at tilvejebringe.

Vigtigere end „aid“ er „trade“, og vi tror, at regionalt handelssamarbejde baseret på liberale og udadvendte principper vil fremme en udvidelse af verdenshandelen og dermed også de nye landes afsætning af råvarer og industrivarer. Bevidste bestræbelser i denne retning bør præge de nye markedsdannelse. Det er vor fælles interesse at sørge for, at hverken Det europæiske økonomiske Fællesskab eller den nye organisation for økonomisk samarbejde og udvikling, OECD, bliver lukkede klubber for de rige og højt industrialiserede lande, men at de tværtimod bliver virksomme redskaber for en vidtskuende og åben global politik, som får handel og velstand til at vokse i alle dele af verden. I samme ånd hilser vi de regionale dannelser velkommen, som er ved at tage form i Latinamerika, Afrika og Asien.